

ΑΠΟ "ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΤΖΩΝ ΜΟΡΣΕ ΧΑΛΙΦΑΣ *".

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΞ ΛΑΝ.

«Χθές ἔφθασα στὴ Βιέννη.

Εἶναι περίεργο ! σ' αὐτοὺς τοὺς ἔξι μῆνες ποὺ ἑταξείδευα ἀκούομαι καλὰ, ὁ ὕπνος μου ἦταν ἥσυχος καὶ εἶχα παύση νὰ βλέπω τὰ τρομαχτικὰ ἐκεῖνα ὄνειρα ποὺ μ'έβασάνιζαν τόσο. Τώρα ποὺ πλησιάζω στὴν πατρίδα μου ὁ νευρικός ἐρεθισμός ξαναρχίζει.

Ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια εἶμαι νευρικός, πολὺ νευρικός. Τὸ παραμικρὸ μὲ ἐρεθίζει, μὲ ταράζει· μιὰ μηδαμινὴ παρατήρηση μὲ κάνει ἔξω φρενῶν· μιὰ ματιά, ἓνα χαμόγελο, ἓνα ἀστεῖο, ἓνα σφίξιμο χεριοῦ χαλαρὸ μὲ φέρνει σὲ ἀπογοήτευση γιὰ μέρες. Οἱ ἐντύπώσεις τοῦ ἔξω κόσμου φθάνουν στὸ μυαλό μου πάντα σφοδρότερες ἀπὸ ὅ,τι φυσικὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κ' ἐκεῖ ἡ ἔντασή τους ἀλλάζει κάθε στιγμή. Τὸ πρωτὶ φοβοῦμαι τὸ θάνατο, τὸ βράδυ παίζοντας ριποκινδυνεύω τὴ ζωὴ μου· ἀνατριάζω, ὅταν ἀκούω ἀρρώστιες καὶ ἀντὶς τρέχω εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν φυματικῶν· βγαίνω ἀπὸ τὸ σπίτι μου χαρούμενος, ἐλαφρὸς, ὅλα γύρω μου γελοῦν καὶ σὲ λίγο, χωρὶς λόγο, γυρίζω λυπημένος. Ἄν ἓνα παιδάκι κλαίει μὲ πιάνει ἀπελπισία, ὁ νοῦς μου πετάει μακριά, σκέφτομαι πῶς αὐτὸ τὸ μικρὸ παιδί, ποῦ σήμερα τὸ περιτριγυρίζει ἡ ἀγάπη ἀπὸ τόσους, μιὰ μέρα θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ βρεθῇ ὀλομόναχο στὸν κόσμον· λοιπὸν ἔχει δίκην νὰ κλαίῃ. Τὴν ἴδια στιγμή οἱ ιδέες μου λαβαίνουν ἄλλη σειρά : ἓνα παιδάκι κλαίει ; μοῦ φαίνεται ἀστεῖο ! σκάζω στὰ γέλια.

Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος· σὲ λίγες μέρες θὰ γυρίσω στὸ ὠραῖο μου Ἰνσμπρουκ, θ' ἀναπνεύσω πάλι τὸν ἀμόλυντον ἀέρα τῶν βουνῶν μας καὶ θὰ ξαναῖδῶ ἔπειτα ἀπὸ τόσους μῆνες τὴν ἐξαδέλφη μου Νόρα. Ἡ χαρὰ μου εἶναι τόσο μεγάλῃ ποῦ ἔπαυσα νὰ τρώγω, νὰ πίνω καὶ νὰ κοιμῶμαι.

Σήμερα τὸ πρωτὶ ἐπῆγα νὰ κάμω ἐπίσκεψιν στὸν κηδεμόνα μου. Μὲ λύπη μου ἄκουσα πῶς θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Βιέννη καὶ θὰ κατοικήσῃ στὸ Μεράν, ὅπου τὸ κλῖμα εἶναι καταλληλότερο γιὰ τὴν ὑγεία του. Θέλει νὰ μοῦ παραδώσῃ ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τῆς περιουσίας μου, ποῦ τοὺς ἔχει στὰ χέρια του τόσα χρόνια.

* Σ.Σ.— Ὁ Νικόλαος Κεφαλληνός—ὁ συγγραφεὺς τῶν «Μυστικῶν τοῦ γιατροῦ Τζῶν Μόρσε Χάλιφας», — μονάκριβος υἱὸς τοῦ καθηγητῆ καὶ ἔπειτα γυμνασιάρχου Ἀντρέα Κεφαλληνοῦ, γνωστοῦ δημοτικιστῆ, γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα τὲς 25 Ἰουνίου 1879. Μικρὸς ἐδιδάχτηκε τὴν ἀνάγνωσιν χωρὶς ἀλφαβητάρι ἀπὸ τὴ μητέρα του, καὶ χάρις στὸν πατέρα του ἐγλύτωσε ὁλότελα ἀπὸ τὴν ψώρα τῆς καθαρεύουσας καὶ ἀπὸ τὰ φοβερά ἡθικά μολύσματα τῶν σχολειῶν, γιατί δὲν ἐφοίτησε οὔτε σὲ δημοτικόν, οὔτε σὲ ἑλληνικὸν σχολεῖο.

Ἀπὸ ἐνωρίς εἶχε φανεῖ ἡ φυσικὴ του εὐφυΐα, καὶ γιὰ τοῦτο οἱ ἐπιστήθιοι φίλοι τοῦ πατέρα του, ὁ Γεώργιος Καλοσγοῦρος, ὁ Λορέντσος Μαβίλης καὶ ὁ John Schmidt ἀνάλαβαν τὴν ἀνατροφή του. Ὁ πρῶτος τοῦ ἐδίδαξε τὰ Ἱταλικά καὶ τὰ Ἑλληνικά· ὁχι τὴν ἀρχαίαν, οὔτε τὴν καθαρεύουσα, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ τὴ δημοτικὴν μας γλῶσσαν, καὶ μόνον ὅταν ὁ νέος εἶχε βρεθῇ ἀρκετὰ προοδευμένος στὲς δύο αὐτὲς γλῶσσας, τοῦ ἀρχισε τὴ σπουδὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ποῦ τοῦ τὴν ἔμαθε σάν ξένην νεκρὴν γλῶσσαν. Οἱ δύο ἄλλοι φίλοι τὸν ἐγύμνασαν στὰ γερμανικά καὶ σ' ἄλλες ἐγκύκλιες μελέτες.

Δεκατεσσάρων χρόνων ἐγράφηκε στὸ Κερκυραϊκὸ γυμνάσιον, ὅπου τότες ἐδίδασκε

— Μάξ, παιδί μου μου εἶπε, τώρα ποῦ εἶσαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν πρέπει νὰ μάθῃς νὰ διευθύνῃς ὁ ἴδιος τὰ μεγάλα κεφάλαια ποῦ σοῦ ἄφησε ὁ πατέρας σου. Ἐδῶ εἶναι ὅλοι οἱ λογαριασμοί, πάρε τους καὶ διάβασέ τους. Καὶ ἀπὸ τὸ Μεράν σ' ὅ,τι ἡμπορῶ θὰ προσπαθῇσω νὰ σοῦ φαίνωμαι χρήσιμος.

Ὁ καὺμένος, μ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Ὅταν ἐρχότουσαν στὸ Ἰνσμπρουκ νὰ μᾶς ἰδῇ, πάντα μου ἔφερε ἓνα ὥραϊο δῶρο, πότε ἓνα ἄλογο ξύλινο, πότε ἓναν Ἀράπη, πότε ἓναν Ἀρλεκίνο. Τὸ πλέον πιτυχημένο ὅμως ἦταν ἓνας Ἀγγλὸς στρατιώτης μὲ κόκκινη στολή ποῦ ἐκουρδιζότουσαν καὶ ἔπαιξε τὸ ταμποῦρλο. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἴσως μου ἔδωσε τὴν πρώτην ἰδέα γιὰ μία σκηνὴ ποῦ ἀκόμη τὴ θυμοῦμαι. Ὅταν ἐσυνέβηκε ἡ Νόρα ἦταν ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ἐγὼ ἑνδεκα.

Ἡ Νόρα εἶχε ἓνα μικρὸ κοτσυφό, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, ἡ μύτη του ἦταν κίτρινη καὶ μακρουλή, τὰ φρερά του γυαλιστερά καὶ κατὰμυαυρα, πρῶτ' καὶ βράδν τὸν ἐτάγιζε ἡ ἴδια μὲ σπόρους κ' ἐθαύμαζε τὴν ἐξυπνάδα του.

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἀγαποῦσα κ' ἐγὼ ἔπειτα ἀρχισα νὰ ζηλεύω τὰ χάρδια ποῦ τοῦκανε ἡ Νόρα· αὐτὴ ἔπρεπε μόνον ἐμὲ νὰ κοιτάζῃ νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ. Κ' ἐμίσησα τὸ ἀθῶο πουλί.

Στὰ αἰσθήματά μου ἦμουν πάντοτε ὑπερβολικός. Ἐνα πρῶτ' πηγαίνοντας σχολεῖο ἐλυπήθηκα τόσο ἓνα ζητιάνο ποῦ τοῦ ἔδωσα ὅλα τὰ χρήματά μου καὶ τὸ ἴδιο βράδν ἐμάλλωσα μ' ἓνα φτωχόπαιδο, τὸ χτύπησα, τὸ ἔρριξα χάμου καὶ τοῦ ἄρπαξα τὴ σβοῦρα του. Ἀγόραζα ἄνθη, τὰ πρόσφερα στὴ Νόρα καὶ τῆς φιλοῦσα τὸ χέρι· σὲ λίγο τῆς τραποῦσα τὰ μαλλιά καὶ τὴν ἔκανα νὰ κλαίῃ, γιὰτὶ μ' ἄρσε νὰ τὴν βλέπω νὰ κλαίῃ.

Λοιπὸν μίαν ἡμέρα, (καὶ αὐτὸ ἄς τὸ πῶ γρηγόρα) τῆς ἄρπαξα κρυφὰ τὸν κοτσυφό της, ἔτρεξα στὴν κάμαρά μου, ἔστησα ἐκεῖ μιὰ κρεμάλα καί, ἀφοῦ ἔβαλα τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες μου σὲ παράταξη καὶ τὸν κόκκινον Ἀγγλὸ νὰ χτυπᾷ τὸ ταμποῦρλο, τὸν ἐστραγγάλισα.

Τὴ στιγμὴ ποῦ σπαρτάριζε ἐμπῆκε μέσα ἡ Νόρα. Ὅταν εἶδε ὅλα αὐτὰ ἐσκέπασε πρῶτα τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δύο της χεῖρα, ἔπειτα ὥρμησε, ἄρπαξε τὸ ἄτυχο πουλί, τοῦβγαλε τὸ σπάγγο καὶ φιλώντας το ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸ ζωντανέψῃ.

Σ' ἐμὲ δὲν εἶπε λέξῃ, φεύγοντας ὅμως μου ἔρριξε μιὰ ματιὰ ποῦ δὲ θὰ τὴ λησμονήσω ποτέ. Καὶ ὅπως τὸ νερὸ ἀναβρῶζει ἀπὸ τὴν πηγὴ, ἔτσι τὰ μάτια της ἐπλημμύρισαν μὲ μῆς δάκρυα, ἐξεχείλισαν, ἀρχισαν νὰ γλυστροῦν ἐπάνω στὰ δροσερά της μάγουλα καὶ νὰ βρέχουν μὲ χοντροὺς σταγόνες τὴ γαλάζια ποδιά της.

Ἐγὼ ἔβλεπα τὴ μικρὴ μου φιλενάδα ποῦ τὴν ἀγαποῦσα πολὺ νὰ δείχνῃ

καὶ ὁ πατέρας του, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λαμπρὲς σπουδές, ἐγράφηκε στὰ 1897 στὴν ἱατρικὴ σχολὴ τοῦ Γράτζ τῆς Στυρίας. Ἐκεῖ ἄκουσε τὰ θεωρητικὰ μαθήματα τῆς ἐπιστήμης του καὶ μάλιστα τὸν περίφημο καθηγητὴ Pfaundler, κ' ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῆς ἱατρικῆς στὴ Βιέννη τὸ 1904. Ξαναῆλθε τότες στὸ Γράτζ καὶ διορίστηκε, μολονότι ξένος, ἐπιμελητὴς τῆς παιδιατρικῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητῆ του Pfaundler. Ἐγύρισε τὸ 1909 στὴν Ἑλλάδα, ἐγένειεν ἀμέσως ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄσκησε τὴν ἐπιστήμην του στὴν Κέρκυρα. Ὑπερέτης τοὺς πολέμους στὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ μὲ τὸ βαθμὸ λοχαγοῦ ἱατροῦ καὶ τὸ 1915 στὴ Μακεδονίᾳ ἔλαβε τὴ μεγαλειέτερη θλίψη τῆς ζωῆς του, γιὰτὶ τότες ἔχασε τὴ μητέρα του ποῦ τὴν ἐλάτρευε.

Ἀπὸ μικροῦς ἔγραφε στίχους καὶ διηγήματα. Τὰ πρῶτα του φιλολογικὰ δοκίμια τὰ ἐδημοσίεψε ἡ ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις». Δύο του ὥραϊα διηγήματα βρίσκονται τυπωμένα στὴν «Κερκυραϊκὴ Ἀνθολογία». Οἱ ἱατρικὲς του ἐργασίαι εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Περὶ ὀξείας ρευματικῆς πολυαρθρίτιδος παρὰ τῷ παιδίῳ. Διατριβὴ ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ. Ἀθῆναι 1907. Τυπογραφεῖον «Ἑστία».

2) Ueber das Vorkommen der Ehrlichschen Diazoreaction bei Kinderkrankheiten. Ἐδημοσιεύθη στὴ Wiener Medizinische Wochenschrift 1905, No. 23.

τὸν πόνο της κ' αἰσθανόμουν λύπη, ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου ἔκαιρόμουν, ἐφαινόμουν μεγάλος τὸν ἑαυτό μου, γιατί εἶχα τὴ δύναμη νὰ τὴν βασανίζω.

Ἐπέρασαν κάμποσες μέρες, ἀλλὰ ἡ Νόρα ἦταν ἀπαρηγόρητη, οὔτε ἔπαιζε πλέον μὲς μου, οὔτε μοῦ χαμογελοῦσε οὔτε δὲ μὲ ἄφινε νὰ τὴ φιλῶ. "Ἀρχισα νὰ στενοχωροῦμαι· δὲν ἤξερα πλέον τί νὰ κάμω γὰ νὰ τὴν καλοκαρδίσω· στὸ τέλος θυμῆθηκα πῶς, ὁ παπποῦς μας εἶχε στὸ δωμάτιό του μεγάλη βιβλία μὲ λαμπρὲς χρωματιστὲς εἰκόνες. Αὐτὰ τῆς ἄρεσαν πολὺ καὶ ἀποφάσισα νὰ φέρω ἓνα νὰ τῆς τὸ δείξω. Ἐνα πρωτὶ ἐφόρεσα τὲς παντοφλίες μου, ἐπειδὴ ὁ παπποῦς ἦταν ἀδιάθετος καὶ ὁ παραμικρὸς θόρυβος τὸν ἐνοχλοῦσε, κ' ἐκίνησα νὰ πάω στὴν κρεββατοκάμαρά του. Καθὼς ἐπλησίαζα ἄκουσα ἐκεῖ μέσα ἕναν ἤχο μεταλλικὸ καὶ ψιθυριστά. Ἐσταμάτησα καὶ ἐκινήθηκε ἡ περιέργειά μου, ποῦ δὲν ἐγύπνησα, ἀλλὰ ἐκοίταξα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Αὐτὸ ποῦ εἶδα μοῦ ἔκαμε τόσο μεγάλη ἐντύπωση ποῦ ἐγύρισα χωρὶς βιβλίον.

Ὁ παπποῦς μου ἦταν καθισμένος στὸ κρεββάτι του καὶ σιμά του ἔστεκε ἡ γιαγιά μου. Μὲ τὸ δεξί του χέρι ἐκρατοῦσε τὸ μέτωπό του, τὰ μάτια του ἦταν μισοκλεισμένα κ' ἐφαινόταν συλλογισμένος καὶ μελαγχολικός. Ἐπάνω στὸ κρεββάτι ἦταν σκορπισμένοι διάφοροι σωροὶ ἀπὸ λίρες, ναπολεόνια, πεντόλιρα, φλωριά, δουκάτα, τάλληρα καὶ ἄλλα νομίσματα καὶ στὴ μέση ἀπλόνονταν ἀνακατεμμένα μαργαριτάρια, ρουμπίνια, διαμάντια, ζαφείρια, τοπάζια καὶ ἀμέθυστοι, ἄλλα δεμένα μὲ χρυσάφι καὶ ἄλλα μὲ πλάτινα. Ἀπὸ τοὺς κλειστοὺς μπερντέδες περνοῦσαν κάπου κάπου οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ἐφώτιζαν τὰ πετράδια, τᾶκαναν νὰ λάμπουν καὶ ν' ἀλλάζουν κάθε στιγμή χρῶμα. Ἦταν ἐκεῖ καὶ τὰ στολίδια ποῦ συχνὰ φοροῦσε ἡ μητέρα μου, ἓνα θαυμάσιο περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια, δύο σκουλαρίκια μὲ μεγάλα μπριλλάντια κ' ἓνα χοντρὸ χρυσὸ βραχιόλι μὲ ζωγραφιὲς ἀπὸ σμάλτο. Κ' ἐπορφύριζαν τὰ ρουμπίνια, κ' ἐπρασίνιζαν τὰ σμαράγδια καὶ τὰ μπριλλάντια ἐφεγγεβολοῦσαν σὰν τ' ἀστέρια καὶ τὸ πολὺ χρυσάφι ἐθάμπωνε, ἐμάγευε.

— Βλέπεις, ἔλεγε ἡ γιαγιά μου, κοιτάζοντας τὸν παπποῦ μου στὰ μάτια, ὅλ' αὐτὰ δικὰ σου εἶναι. Μὴ φοβεῖσαι δὲν εἶσαι φτωχός!

Ὁ παπποῦς ἐκινεῖτο τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

II

Βέβαια καλὰ δὲν εἶμαι!

Αἰσθάνομαι μία μεγάλη κόπωση, μίαν ἀκατάπαυτη ἀπογοήτευση· μὲ πιάνει ἓνας φοβερὸς θυμὸς καὶ ξάφνου μοῦ ἔρχεται ἀμνησία· λησμονῶ τί ἔκαμα ἐδῶ καὶ μίαν ὥρα, φοβοῦμαι κάτι, χωρὶς νὰ ξέρω τί, καὶ σὰν νᾶμουν μικρὸ παιδάκι αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχω πάντα σιμά μου κάποιον ποῦ νὰ μὲ παρηγορῇ.

3) Ueber das Wespalsche Phänomen bei kruppöser Pneumonie der Kinder. Ἐδημοσιεύθη στὴ Münchner Medizinische Wochenschrift 1906, No. 30.

4) Ueber Chorea, Rheumatismus und Endocarditis der Kinder. Ἐδημοσιεύθη στὴ Wiener Medizinische Wochenschrift 1906, No. 19.

5) Ueber die Behandlung des kindlichen Mastdarmprolapses durch Längsversteifung des Rectum. Ἐδημοσιεύθη στὸ Jahrbuch für Kinderheilkunde, Band 67 III Folge Band XVII.

6) Φυματίωσης καὶ Σχολεῖον. Ἀνακοίνωσις γενομένη εἰς τὸ Α' κατὰ τῆς φυματιώσεως Πανελληνίου Συνεδρίου. Ἐδημοσιεύθη στὰ πρακτικὰ τοῦ Συνεδρίου. Ἀθῆναι, τυπογραφεῖον Χιώτη 1909.

Ἀπέθανε τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1918, μιὰ βδομάδα μετὰ ποῦ μᾶς ἔστειλε τὸ παραπάνω διήγημά του.

Χθές τὸ βράδυ ἄρχισαν πάλι τὰ ἴδια. Εἶδα ἐκεῖνο τ' ὄνειρο ποῦ μὲ μικρὲς παραλλαγές τὸ ὄνειρεύομαι ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια.

Ἐκεῖ ποῦ κοιμοῦμαι ἡσυχος μοῦ ἀρχίζει στὸν ὕπνο μιὰ ταραχή, σὰν ὅταν πρόκειται νὰ συμβῇ κάτι ποῦ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀποτελέσματα θὰ φέρῃ· ἔπειτα ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ κάποιος μπαίνει μέσα ποῦ δὲν τὸν βλέπω ἀλλὰ ποῦ τὸν αἰσθάνομαι. Μόνο τὸ δεξὶ του χέρι φαίνεται· εἶναι μανριδερό, ζαρωμένο καὶ ἔχει δάχτυλα μακροῦλὰ καὶ κοκκαλιάρικα. Τὸ φάντασμα μὲ σιμώνει, ἀκκουμπᾷ ἐκεῖνο τὸ χέρι στὸ στήθος μου καὶ μοῦ πιάνει τὴν καρδιά, τὴ σφίγγει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴ σταματήσῃ· στὴν ἀρχὴ ἡ καρδιά παλεῖται, ἔπειτα οἱ παλμοὶ της παύουν καὶ πεθαίνω. Σὲ λίγο ἀκούω ἓνα σφυρὶ νὰ χτυπᾷ. Καρφώνουν τὸ φέρετρό μου. Οἱ καμπάνες ἀρχίζουν νὰ σημαίνουν νεκρικά. Οἱ νεκροφόροι παίρνουν τὸ φέρετρο στὸ κοιμητήριό καὶ οἱ νεκροθάφτες τ' ἀρπάζουν, τὸ πετοῦν στὸ νοτερό λάκκο, ποῦ εἶχαν σκάψῃ καὶ τὸν γεμίζουν χώμα. Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνομαι τὸ βάρος ἀπὸ τὸ χώμα· μὲ βαραίνει πρῶτα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια, ἔπειτα στὸ στήθος· ἐκεῖ τὸ βάρος αὐξάνει· γίνεται ἀνυπόφορο· μὲ πιάνει ἀγωνία, δύσπνοια· προσπαθῶ μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη νὰ τὸ σηκώσω· θέλω νὰ κινηθῶ, νὰ φωνάξω· ἡ φωνή μου πνίγεται· τρέμω, σπαράζω, παύω καὶ ἀναπνέω...

Ξυπνῶ μὲ καρδιοχτύπι καταϊδρωμένος.

Τὸ πρῶτ' ἐκίνησα νὰ πάω στὸ γνωστὸ καθηγητὴ τῆς νευρολογίας Ρίχτερ ποῦ ἐθεράπευε καὶ τὸν παπποῦ μου. Ἐφυσοῦσε ἓνας δυνατὸς ἀέρας ποῦ ἐλύγιζε τὰ δέντρα καὶ ἔδωκε τὰ σταχτιά σύγνεφα. Τὰ σύγνεφα ἔτρεχαν γρήγορα καὶ ἄφιναν νὰ φαίνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνάμεσά τους τὸ γαλάζιο χρώμα τ' οὐρανοῦ.

Ὁ καθηγητὴς κατοικεῖ στὴν πλατεῖα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, σιμὰ στὴν ἐκκλησία Βοτίφ, ποῦ ὑψώνεται περήφανη σταχτερή, μολυβένια μὲ ρυθμὸ γοτθικὸ καὶ δύο καμπαναριά ψηλὰ ἑκατὸ μέτρα. Ὅταν περνῶ πάντα μπαίνω μέσα· εἶναι ἡσυχῃ, κρύα, καὶ ὁ μυστικισμὸς ποῦ βασιλεύει μοῦ καθησυχάζει τὰ νεῦρα.

Σ' ἓνα ρολόγι χτυπᾷ ἡ ὥρα ἑννέα, εἶναι ἀκόμη ἑνωρὶς καὶ μπαίνω σ' ἓνα μεγάλο καφενεῖο νὰ προγευματίσω. Πρὶν καθίσω κοιτάζομαι στὸν καθρέφτη. Εἶμαι πολὺ κομπῶς, ἀλλὰ καὶ πόσο ὠχρὸς, τὰ μάτια μου ἔχουν γύρω μαύρους κύκλους καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά μου κάνουν τὴν ὄψη μου κερένια. Καθίζω σ' ἓνα τραπέζι καὶ ζητῶ τὸν «Ἐλευθερο Τύπο». Διαβάζω πρῶτα τὰ πολιτικὰ ἄρθρα, ἔπειτα γυρίζω μερικά φύλλα καὶ φθάνω στὰ θέατρα· προχωρῶ ἀκόμη καί, τί σύμπτωση! φθάνω σὲ μίαν ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ Ἰνσμπρουκ.

«..... Χθές ἐδόθηκε στὸ καταπράσινο καὶ δροσολουσμένο πάρκο μας ἓνα μεγάλο εὐεργετικὸ παζάρι, ποῦ ἐπέτυχε πολὺ. Οἱ εἰσπραξές του ἦταν ἀνώτερες ἀπὸ ὅ,τι ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῇ. Ὅλες οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες μας, ἀκούραστες στὰ διάφορα μᾶγρ καὶ κιόσκια, ἔκαμαν ὅ,τι ἦταν δυνατό καὶ ἀδύνατο γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν κόσμον. Μόλις ἔμπαινε κανεὶς, τοῦ ἐπρόσφερνε ἀμέσως τσάι, μαζί μὲ τὴ μητέρα καὶ τὴ θεία της, ὀλόλευκα ντυμένη, κρῖνος ἀληθινός, ἡ δεσποινίδα Νόρα Κράντζ, ἡ εὐγενικὰ καὶ πεντάμορφη κόρη, ποῦ ὅλο τὸ Ἰνσμπρουκ τὴν καμαρώνει...»

Πετῶ τὴν ἐφημερίδα καὶ αἰσθάνομαι ἓνα πυρωμένο βελόνι νὰ μοῦ τρυπᾷ τὴν καρδιά. Εἶμαι ταραγμένος, τὰ δάχτυλά μου ἀνοιγοκλειοῦν, μοῦ ἔρχεται νὰ τριέξω τὰ δόντια. Τὴ Νόρα μου οὔτε νὰ τὴν κοιτάξῃ κανεὶς δὲ θέλω!

Μά γιατί εἶμαι τόσο ζηλιάρης; μήπως δὲν ἦταν μαζί μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴ μητέρα μου;

Ἀναστενάζω βαθεῖά, σηκώνομαι καὶ κινῶ πρὸς τὸ σπίτι τοῦ καθηγητῆ.

Ὁ καθηγητὴς μ' εὗρε πολὺ ταραγμένον. Μ' ἐρώτησε ἂν ἔχω ιδέες ποῦ νὰ μοῦ καρφώνονται στὸ μυαλὸ καὶ νὰ ἐπιμένουν πάντα στὴν ἴδια σειρά· ἂν νομίζω

πῶς ἔχω καμμίαν ἀρρώστια, ἂν μοῦ φαίνεται πῶς μ' ἐχθρεύονται, πῶς μὲ κλέβουν καὶ μ' ἐσυμβούλευσε νὰ μείνω τρεῖς ἐβδομάδες σ' ἓνα σανατόριο. Ἐπειδὴ δὲν ἐδέχτηκα μοῦ ἐδιώρισε ψυχρολουσίες, βαλεριάνα καὶ ἓνα ὑπνωτικό. Δὲν τοῦ εἶπα τίποτε πῶς σ' ἓνα μὴνὰ σκοπεύω νὰ στεφανωθῶ.

III

Ἡ Νόρα, τὸ τρυφερό ἐκεῖνο πλάσμα, ποῦ ὅταν προφέρω τ' ὄνομά του δακρύζουν τὰ μάτια μου, ἡ μικροῦλα, ἡ χουσῆ μου Νόρα ποῦ τρέχει σὰν ἀγγελουῖδι, δίνει παντοῦ τὴ χαρὰ καί, ὅταν τριγυρίζει στὸν κήπο, κάνει τὰ λουλούδια νὰ εὐωδιάζουν καὶ τὰ πουλιὰ νὰ κελαῖδουν, ἔγινε δική μου. Ὁ φλογερώτερος πόθος τῆς ζωῆς μου ἐπραγματοποιήθηκε.

Κάθε πρωὶ πηγαίνουμε περίπατο στὸ πάρκο μας, ἀνάμεσα σὲ θεώρατες ἄγριες καστανιές. Τὰ πουλιὰ φτερουγίζουν, τ' ἀεράκι κάνει τὰ φύλλα ν' ἀνατριχιάζουν, σ' ἓνα ρυάκι κυλᾷ κρυσταλλένιο νερὸ καὶ ἀντιφωτᾷ μέσα γλωμες ἱτιές. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τρυπώνει ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ φωτίζει τὰ ὀλόλαμπρα μαῦρα μαλλιά της. Κρατιόμαστε ἀπὸ τὰ χέρια, κοιταζόμαστε στὰ μάτια, μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι στὸν κόσμον ὀλομόναχος μαζί της. Τὰ μάτια της εἶναι σταχτιά γλυκύτατα μὲ κοιτάζουν μὲ τρυφερότητα γιὰ μιὰ στιγμή ἡ εὐτυχία μου εἶναι ἄπειρη, ἀμέσως ὅμως μοῦ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ μιὰ ἰδέα ποῦ μὲ κάνει νὰ κιτρινίσω.

— Ναί, σήμερα ἡ Νόρα μ' ἀγαπάει, εἶναι μὲ τὴ ψυχὴ της καὶ μὲ τὸ σῶμα της δική μου, ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ μὲ βεβαιώσῃ πῶς καὶ αὔριο καὶ πάντα θὰ εἶναι δική μου ;

Καὶ ὅπως ὁ σταλαχτίτης ἀπὸ τὴ σταγόνα γίνεται βουνὸ καὶ τὸ νερὸ ξεθεμελιώνει βράχους, ὅπως ἓνα μηδαμινὸ σκουληκι συντρίβει θεώρατα δέντρα, ἓνα μηρυγκι χτίζει πολιτείες κ' ἓνα ἄορατο ζωῆφιο κατασκευάζει θαυμαστά περιβόλια, ἔτσι ἄρχισε νὰ μοῦ σκάφῃ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψη, ἡ ἰδέα πῶς ἡ Νόρα ἀργότερα, σήμερα, αὔριο, μιὰ μέρα, μίαν ὥρα, μίαν στιγμή, θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι δική μου, ἄλλος θ' ἀγκάλιαζε τὸ κορμί της καὶ θὰ φιλοῦσε τὰ ρόδινά της χεῖλη.

Σάρκες ποῦ ξεσκίζονται ἀπὸ ἀναμμένα σίδερα, κόκκαλα ποῦ πριονίζονται, μητέρὰ καρφιά ποῦ καρφώνονται στὸ καύκαλο, οἱ σπασμοὶ τῆς στρυχνίνης, τῆς λύσσας, τοῦ τέτανου καὶ ὅ,τι ἄλλο βασανιστήριο μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι λιγώτερο ἐμπρὸς σ' ἐκεῖνα ποῦ ὑποφέρω.

Καὶ τί νὰ πῶ ; τίνος νὰ τὸ πῶ ; καὶ πῶς ;

Μόλις τὴν ἀφίσω μιὰ στιγμή μοῦ φαίνεται πῶς κάτι ἀνεπανόρθωτο συμβαίνει. Τρέχω νὰ τὴν προφθᾶσω νὰ ἐκδικηθῶ.

Τὴ βρίσκω νὰ κεντᾷ, νὰ διαβάξῃ, νὰ μαζεύῃ ἄνθη καὶ νὰ μοῦ χαμογελᾷ.

Ἡ ζήλεια μου ὀλο αὐθαίνει. Ζηλεύω γιὰ κείνο ποῦ θ' ἂ γένη. Κάνω τὸ χαρούμενο, εἶμαι γελαστός, κανεὶς οὔτε ξέρει οὔτε φαντάζεται τί βράζει μέσα μου καὶ τί μὲ περιμένει.

IV

Περνοῦν μέρες· περνᾷ καιρός· τί αἰσθανόμουν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ περιγράψω· ὅλα τὰ βρίσκω σκεπασμένα μ' ἓναν ἀδιάφανον πέπλο, μόνον τὲς δύο τελευταῖες νύχτες θυμοῦμαι καθαρά.

Ἡ Νόρα κ' ἐγὼ ἐκοιμόμαστε σὲ δύο δωμάτια χωριστά, ἡ θύρα ἀνάμεσὸν τοὺς πότε ἔμενε ἀνοιχτή, πότε κλεισμένη. Σ' ἓνα ρωλόγι χτυποῦν μεσάνυχτα.

Ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐκοιμώμουν σὰν ἀρνάκι.

Ἐξύπνησα, ἔμεινα γιὰ λίγο μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα στὸ κρεβάτι, ἔπειτα ἐννόησα πῶς εἶχα τὰ νεῦρα μου καὶ πῶς θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ.

Σηκώνομαι, ἀνάβω τὴ λάμπα, καθίζω στὸ τραπέζι μου καὶ ἀρχίζω νὰ συλλογίζομαι. Τί εἶχα ; τί ἦταν αὐτὸ ποῦ μ' ἐβασάνιζε ; γιατί δὲν ἤμουν εὐτυχισμένος, ἡσυχος ; Εἶχα πλούτη, εἶχα τὴ Νόρα ποῦ μ' ἐλάτρευε, ποῦ ἔτρεμε ἔμπρός μου, ποῦ ἔκλαιε ἀπὸ τὴ χαρὰ της ὅταν μ' ἔβλεπε εὐχαριστημένον. Κ' ἐγὼ πόσο τὴν ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μας εἶναι μοναδικὴ στὸν κόσμον, γιατί οἱ μανάδες μας μᾶς εἶχαν ἐνώση πρὶν ἀκόμη γεννηθῶμε. Γιατί ὅμως ὅταν τὴν κοιτάζω μοῦ φαίνεται ποῦ βλέπω μέσα στὰ μάτια της ἀγνωστους κόσμους ; Γιατί σήμερον ὅταν ἔπερασε ἓνας ὥραϊος ἀξιοματικὸς τὸν κοίταξε ; Ἴσως γιατί ἐφοροῦσε τὴ στολὴ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς ποῦ εἶναι ἀγνωστὴ ἐδῶ. Καὶ ἂν δὲν τὸν κοίταξε γιὰ τὴ στολή ; Τί ἐσκέφτηκε ἐκείνη τὴ στιγμή ; Θὰ τὴν ξυπνήσω νὰ τὴν ρωτήσω. Ὁχι ! εἶναι περιττό. Ξέρω τί θὰ μοῦ πῇ.

— Ἡσύχασε, Μᾶξ, δὲν τὸ βλέπεις, δὲν τὸ αἰσθάνεσαι, πῶς εἶμαι γιὰ πάντα δική σου ; Μᾶξ, χρυσέ μου, σ' ἀγαπῶ, σὺ εἶσαι τὸ φῶς μου, ἡ χαρὰ μου, ἡ ζωὴ μου !

Αὐτὰ καὶ ἄλλα μοῦ λέει πάντα κ' ἐγὼ τὴ θυμοῦμαι μαρὸ, ὅταν μοῦ γελοῦσε κ' ἔδειχνε δυὸ μονάχα δοντάκια στὸ κάτω σιαγώνι καὶ μὲ τὰ μικρά της χερᾶκια προσπαθοῦσε νὰ πιᾶσιν τὰς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Τί ἡσυχος ποῦ ἤμουν τότες !

Ξημερώνει.

Βγαίνω ἔξω στὸν κήπο, τριγυρίζω ξεσκουφωτός, ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ μ' εὐχαριστεῖ, ἡ ἄκρα ἡσυχία μοῦ κάνει καλὸ. Τ' ἀστέρια χάνονται ἓνα ἓνα· ὁ οὐρανὸς γίνεται μενεξεδένιος· ἡ ζωὴ γύρω μου ἀρχίζει νὰ ξυπνήῃ· αὐτὸ μ' ἐρεθίζει, στουμπώνω τ' αὐτιά μου, γυρίζω πίσω, πηγαίνω νὰ πάρω ἓνα παγωμένο ντούς, ἔπειτα ἀρχίζω νὰ τριγυρίζω στὸ δωμάτιό μου.

Ὅλη μέρα περπατῶ ἀκατάπανστα.

Νυχτώνει.

Πέφτω στὸ κρεβάτι μου σὰν μολύβι καὶ ἀποκοιμῶμαι ἀμέσως.

Ξυπνῶ τὴν ἴδια ὥρα.

Θυμᾶμαι τὰ χθεσινὰ καὶ προσπαθῶ νὰ ξανακοιμηθῶ. Κλειῶ τὰ μάτια μου, μένω ἀκίνητος, δοκιμᾶζω νὰ μὴ συλλογίζομαι τίποτε, ὅ,τι καὶ ἂν κάμω εἶναι περιττό, ὁ ὕπνος δὲν ἔρχεται. Ἀρχίζω νὰ στριφογυρίζω νὰ χτυπιέμαι, νὰ μὴ βροῖσκω πονθενὰ ἡσυχία. Στὸ τέλος ἀποφασίζω νὰ πιῶ ἓνα κουτάλι ἀπὸ τὸ ναρκωτικό μου, ἵσως τὸ ὅπιο μὲ ἡσυχάσῃ. Κι' αὐτὸ ὅμως στὴ δόσῃ ποῦ τὸ παίρνω μοῦ κάνει χειρότερα, τὰ νεῦρα μου εἶναι τόσο ἐρεθισμένα ποῦ ἀντὶς νὰ ναρκωθοῦν ἀγριεύουν. Ἀνάβω τὸ φῶς, βάζω νερὸ σ' ἓνα ποτήρι, ζητῶ ἓνα κουτάλι, κουτάλι δὲν ὑπάρχει, ἄς τὸ χύσω χωρὶς. Γυρίζω τὸ μπουκάλι, τὸ χέρι μου τρέμει, πέφτει δὲν ξέρω πόσο, ἵσως ἔπεσε περισσότερον. Καλύτερα, ἐπὶ τέλους θὰ κοιμηθῶ.

Περιμένω. Τὰ μάτια μου σιγὰ σιγὰ βαραινουν, μένω ἔτσι ὀλίγα λεπτά ἔπειτα ἀρχίζω νὰ ἀποκοιμῶμαι.

Ξάφνου ξεπετιέμαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι, σηκώνομαι ὀρθός, τρέμω ὅλος, τὸ στόμα μου εἶναι ξερό, αἰσθάνομαι πῶς κάτι συνέβηκε, πῶς κάτι συμβαίνει. Ἀκούω στὸ πληγινὸ δωμάτιον σὰν ψιθυρισμούς. Εἶναι ἀλήθεια ; Μὴν ἀπατώμαι ; ἵσως εἶναι κάποιος μέσα μὲ τὴ Νόρα !

Ἀς ἀνοίξω σιγὰ σιγὰ τὴ θύρα μὴ μοῦ φύγουν.

Καὶ ἂν εἶναι ψέματα !

Τὸ ἴδιο εἶναι !

Ὡς τώρα τὸ προαισθανόμουν, αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως τὸ ξέρω, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μὲ ἀπατήσῃ. Λοιπὸν δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ;

Μόνον οἱ νεκροὶ δὲν ἀπατοῦν !

Ὅταν τὰ μάτια θολώσουν καὶ κλείσουν τὰ βλέφαρα, ὅταν τὰ τρυφερά μάγουλα ἀχνίσουν καὶ τὰ στήθη παγώσουν τότε πειὰ ἀπάτη δὲ χωρεῖ.

Ἀνοίγω τὴ θύρα μὲ χίλιες προφύλαξεις.

Τὸ δωμάτιο εἶναι βυθισμένο σ' ἓνα θαμπὸ παραξένο φῶς, ποῦ τὸ ρίχνει μιὰ μικρὴ λάμπα σκεπασμένη μ' ἓνα πράσινο μαγνάδι. Κοιτάζω γύρω ὅλα τ' ἀντικείμενα ἔχουν λάβη μιὰν ὄψιν φανταστική. Σὲ μιὰν ἄκρην ἓνα μεγάλο ρολόγι χτυπᾷ ἓνα χαιδευτικὸ τικ τὰκ καὶ οἱ ἀσημένιες σφαῖρες του λαμπυρίζουν στὸ σκοτάδι.

Ἡ Νόρα κοιμᾶται μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ ἐπάνω, ὁ κρινόλευκος λαιμὸς τῆς λάμπει, ἡ ἀναπνοὴ τῆς μόλις ἀκούεται χαμογελαίει ὅπως πάντα.

Γιατί αὐτὸ τὸ θεῖο πλᾶσμα νὰ τὸ χάσω; γιατί θὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ μὲ θανατώνει.

Καθίζω σὲ μιὰν ἄκρην καὶ βαστῶ τὴν πνοή μου γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήσω. Μένω ἀκίνητος.

Σὲ λίγο θέλω νὰ σηκωθῶ. Εἶναι ἀδύνατο. Μὲ βαστᾷ δεμένο μιὰ σφοδρὴ συγκίνησις, ἕνας τρόμος καὶ ἡ προαισθησις πῶς στὴν ἀλησμόνητη ἐκεῖνη νύχτα θάβλεπα τὴν ἀλήθεια.

Καὶ σὰν νὰ μοῦ εἶχαν μαζευτῇ μὲ μιᾶς στὸν ἐγκέφαλο ὅλα τὰ ναρκωτικὰ ποῦ ἔπαιρνα τόσον καιρὸ, μ' ἔπιασε μιὰ περίεργη νάρκη ποῦ ἦταν μαζὺ καὶ ζωὴ καὶ ὄνειρο. Τὰ μάτια μου ἐσκοτίστηκαν τὸ λογικὸ μου ἐπέταξε καὶ ὅλες οἱ φριχτὲς εἰκόνες ποῦ μ' ἐβασάνιζαν τόσον καιρὸ ἐπέρασαν μὲ μιᾶς ἐμπρὸς μου, ἐμπήκαν ὀρμητικὰ στὸ μυαλό μου καὶ μοῦ ξεθεμέλιωσαν τὴν κρίσις καὶ τὴν σκέψιν.....

... Τὴν εἶδα σ' ἓνα λαμπροφωτισμένο σαλόνι νὰ χορεύῃ καὶ νὰ πίνῃ σαμπάνια σὲ κρυσταλλένιο κύπελλο, τὴν εἶδα μεγάλῃ ἐταῖρα νὰ φορῇ φόρεμα ἀνοιχτὸ πορφυρένιο ποῦ ἔκανε τὲς λευκὲς τῆς σάρκες νὰ φαίνονται ἀκόμῃ λευκότερες, γυάλιστερες καὶ διάφανες σὰν τὸ ἀλάβαστρο καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ θαυμαστὰς νὰ φιλῇ γέροντα γένεια καὶ ἀχνοῦδωτα χεῖλη. Τὴν εἶδα νὰ τὴ χαίρονται κοζᾷκοι καὶ νὰ τὴ μαστιγώνουν δοῦλοι κ' ἔπειτα ὀλόγυμνη νὰ γλυκοπαίξῃ στὴν ἀγκάλῃ ἐνὸς μόνου ἑραστή, τὰ χεῖδια τοὺς νὰ γίνωνται ὀρμητικώτερα, οἱ σάρκες τοὺς νὰ μένουν ἀχώριστοι καὶ πάντα νὰ γελᾷ μὲ τὸ ἴδιο ἀγγελικὸ χαμόγελο.

Κ' ἐγὼ φώβητος ἄκουα τοὺς στεναγμοὺς τοῦ πόθου.

Οἱ φόβερες εἰκόνες ἐγίνονταν ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμή ζωντανώτερες. Μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπὴ προσπάθεια κατορθώνω νὰ σηκωθῶ. Θέλω νὰ τὲς πλησιάσω. Προχωρῶ μερικὰ βήματα τρεκλίζοντας. Τώρα τὲς διακρίνω καλῆτερα. Παντοῦ βασιλεύει ἡ φρίκη, ἡ καταστροφὴ. Τὰ πρόσωπα ἐξακολουθοῦν ν' ἀλλάζουν, ἔρχονται ἢ φεύγουν, στὴ μέση ὅμως μένει ἡ Νόρα, ἡ εὐμορφιά τῆς θαμπώνει καὶ βλέπω τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ ὁ ἔρωτάς μου νὰ συντρίβεται γιὰ πάντα στὰ σατανικὰ ἐκεῖνα ὄργια.

Στὸ τέλος ἔμεινε μόνῃ. Κοιτάξω τώρα ἐμὲ μὲ βλέμμα προκλητικόν, εἰρωνικόν. Τὴν κοιτάζω κ' ἐγὼ, ἡ τρέλλα μὲ κυριεύει, σηκώνω τὰ χέρια προσπαθῶ νὰ τὴν ἀρπάξω, τὰ μάτια μου γκρυλλώνουν οἱ βολβοὶ τοὺς εἶναι πάρα πολὺ μεγάλοι γιὰ τὲς κόγχες τοὺς, ἡ καρδιά μου χτυπᾷ, μοῦ κλωτσᾷ τὸ στήθος, στὸ κεφάλι μου μέσα κἂν φουσκώνει καὶ προσπαθεῖ νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ καύκαλο. Προχωρῶ ἀκόμῃ, τὴν πιάνω, μοῦ γλυστοῦρᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια γιὰ μιὰ στιγμή τὴν χάνω, ἔπειτα μοῦ ξαναπαρουσιάζεται, τώρα εἶναι ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς, κοιμᾶται ἤσυχη. Ἀρκεῖ πειὰ ἡ τελευταία τῆς ὥρα ἐσήμανε. Ὁ λαιμὸς τῆς εἶναι γυμνός, ἀσπρίζει, μὲ προκαλεῖ. Τὸν πιάνω μὲ τὸ δεξιὸν μου χερὶ καὶ σφίγγω μὲ φοβερὴ δύναμη. Τὰ δάχτυλά μου βυθίζονται, κἂν σπαράζει, τί μὲ μέλει...

Ἀνοιγοκλειῶ τὰ μάτια, ἔρχομαι στὸν ἑαυτό μου, συνηθίζω στὸ πρᾶσινο

φῶς, ἀκούω τὸ μεγάλο ρολόγι νὰ χτυπᾷ μὲ ἦχο βαθὺ πένθιμο δυὸ φορές καὶ βλέπω ἐμπρὸς μου τὴ Νόρα ξαπλωμένη ἀκίνητη.

Φαίνεται πῶς κοιμάται ὅμως εἶναι νεκρή.

Ποῦ εἶμαι ;

Στὸ δωμάτιό της.

Ὅσα εἶδα λοιπὸν ἦταν ψέματα ; καὶ μόνη ἀλήθεια μένει ὁ θάνατός της ;

Ἡ ψυχὴ της ἐπέταξε κ' ἐχάθηκε σὰν τὸν καπνὸ, ὅταν ἡ φωτιὰ σβυστή.

Μ' ἐμέθυσε τὸ ναρκωτικὸ καὶ τὴν σκότωσα ; Καὶ ὅμως γιὰ μιὰ ματιὰ της θάδινα τὴ ζωὴ μου.

Ἦταν ἀγνή, ἀθώα, ὡραία σὰν ἄγγελος. Ἦταν καὶ θὰ ἦταν δική μου μὲ τὴν ψυχὴ της μὲ τὸ σῶμα της, μὲ κάθε της σκέψη· δική μου γιὰ πάντα.

Γιὰ πάντα ;

Ποῦ τὸ ξέρω.

Ὑπάρχουν στιγμὲς τόσο φοριχτὰ τραγικὲς ποῦ τ' ἀνθρώπινα νεῦρα δὲν ἡμποροῦν νὰ τὲς κυριαρχήσουν, σταματοῦν τὰ δάκρυα, παύουν τὰ λόγια καὶ ὅλα φαίνονται ψέματα. Πιάνω τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δύο μου χέρια καὶ σὰν νᾶμουν τρελλὸς τὸ τινάζω δυνατὰ πολλὰς φορές κ' αἰσθάνομαι τὲς φλέβες του νὰ φουσκώνουν, ἔπειτα κοιτάζω πάλι τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα ποῦ κοιτεται ἐμπρὸς μου ἄψυχο νεκρό. Παντοῦ ἀπλώνεται ἡ φοβερὴ κατάχνια τοῦ πόνου, τοῦ τρόμου, τῆς ἀπελπισίας. Μά τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μὲ κάνει νὰ ἔχω μίαν ἀνεξήγητη γαλήνη ; τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σὰν ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ μοῦ δαμάζει τὴ λύπη ; Γιατί εἶμαι ἐλαφρὸς σὰν τὴν πεταλοῦδα ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ κουκοῦλι της καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σὰν ἐξωτικὸ λουλουδί ἀπλώνει τὰ πολύχρωμα φτερά της στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ στὸ μυρωμένον ἀέρα ;

Ναί ! ὅπως πάντα καὶ τώρα τὸ βλέπω καθαρά, ἐὰν ἐξοῦσε θὰ μὲ ἀπατοῦσε.

Λοιπὸν ἂς φθάσω ὡς τὸ βάθος· ἂς σκαλίσω τὴ σκέψη μου, τί βρίσκω ; τί αἰσθάνομαι ;

Φρίκη ! Αἰσθάνομαι ἀνακούφιση...

ΚΕΡΚΥΡΑ, 1918.

Ν. Α. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙΝΕΣ ΖΩΕΣ.

[ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ *]

ΟΛΕΘΡΟΣ.

«Εἶναι τῆς μάνας τῆς κόρης»
WILDE.

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Ἡ Σαλώμη δὲ μοιάζει μὲ τὴ μητέρα της σὲ τίποτα.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Ἡ Ἡρωδιάδα ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ μὰ μισεῖ ἡ κόρη της ἀγαπᾷ μὰ μισεῖ κ' ὅλας...

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Ἡ Σαλώμη ἔχει δυὸ ψυχὲς μὰ καμμιὰ δὲ μοιάζει μὲ τὴ ψυχὴ τῆς μητέρας της.

Ο ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑΣ. Εἶναι καὶ πεισματάρη !... Εἶδες ! ; Ἀρνῆθη νὰ χορέψει γύρω στὴ βασιλικὴ τράπεζα... κ' ὥστόσο ὅτι τῆς ἔταξε ὁ Ἡρώδης δὲν ἦτανε ἀξιοκαταφρόνητο !...

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ. Γιὰ νὰ ζηγίσει ὁ νοῦς τὴν ἀξία τῶν ταξημάτων πρέπει

* Ἡ πρώτη σειρὰ τυπώθηκε στὰ «Γράμματα» Τομ. II Σελ. 182.

Ἡ δευτέρη » » » » II » 487.

Ἡ τρίτη » » » » III » 30.

Ἡ τέταρτη » » » » III » 399.